

Warszawa, dnia 18 października 2011 r.

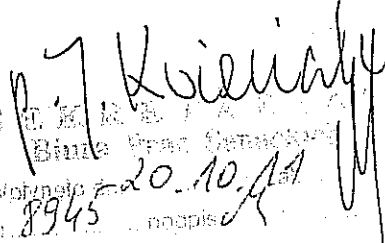
MINISTER ŚRODOWISKA

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 20.10.11

nr 4989 podpis

BMzp-070- 853/44 040/11/MK

S. K. I. K. S. P. A. S. A.
Biuro Marszałka Senatu
Wpłynęło dn. 20.10.11
nr 8945 podpis

Pan

Bogdan Borusewicz

Marszałek Senatu RP

Odpowiadając na oświadczenie senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Zdzisława Pupy i Wojciecha Skurkiewicza, złożone podczas 83. posiedzenia Senatu RP w dniu 14 września 2011 r., znak: BPS/DSK-043-4016/11, w sprawie planowanej budowy farmy wiatrowej „Bonwid” w miejscowości Zakulin, poniżej przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

Zabezpieczenie zdrowia i warunków życia ludzkiego, jak również pozostałych elementów środowiska naturalnego, przed oddziaływaniem inwestycji związanych z „energetyką wiatrową” na etapie ich realizacji, eksploatacji oraz likwidacji, powinno odbywać się poprzez przestrzeganie obecnie obowiązującego systemu prawnego dotyczącego ocen oddziaływania na środowisko, ochrony przyrody i powiązanych z tą działalnością innych aktów prawnych. Należy podkreślić, że ocena oddziaływania na środowisko jest zasadniczym instrumentem prewencyjnym ochrony środowiska.

Pragnę zwrócić uwagę, iż bardzo istotnym etapem poprzedzającym rozpoczęcie realizacji przedsięwzięcia, jest proces uchwalania studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie z art. 46 pkt 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199 poz. 1227, ze zm.), dalej ustawa o.o.s., przed przyjęciem projektu któregokolwiek z ww. dokumentów wymagane jest przeprowadzenie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, w ramach której sporządzana jest prognoza oddziaływania na środowisko. Projekt

studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego lub miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko podlega opiniowaniu przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska oraz organ Państwowej Inspekcji Sanitarnej, a opinie wspomnianych organów muszą zostać wzięte pod uwagę w procedurze przyjmowania tych dokumentów. W tym miejscu należy zaznaczyć, iż organ opracowujący dokument musi zapewnić możliwość udziału społeczeństwa w strategicznej ocenie oddziaływania na środowisko, zgodnie z przepisami działu III rozdział 1 i 3 ustawy ooś.

W odniesieniu do studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego oraz miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zasady udziału społeczeństwa w strategicznej ocenie oddziaływania na środowisko zostały określone odpowiednio w art. 11 i 17 stawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (Dz. U. Nr 80, poz. 717, ze zm.). Zgodnie z przywołanymi przepisami ustawy *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* właściwy organ ogłasza w prasie miejscowej oraz przez obwieszczenie, a także w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości, o wyłożeniu projektu planu do publicznego wglądu na co najmniej 7 dni przed dniem wyłożenia i wyklada ten projekt wraz z prognozą oddziaływania na środowisko do publicznego wglądu na okres co najmniej 21 dni oraz organizuje w tym czasie dyskusję publiczną nad przyjętymi w projekcie planu rozwiązaniami

Należy przy tym podkreślić, że do przyjętego dokumentu załącza się pisemne podsumowanie zawierające uzasadnienie wyboru przyjętego dokumentu w odniesieniu do rozpatrywanych rozwiązań alternatywnych, a także informację, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione m.in. opinie właściwych organów oraz zgłoszone przez społeczeństwo uwagi i wnioski.

Pragnę zwrócić uwagę, że przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w myśl art. 4 ust. 2 ustawy *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym*, określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.

Kolejnym etapem w procesie przygotowywania inwestycji należących do grupy przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko jest uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, które powinno nastąpić przed wystąpieniem o wydanie jednej z decyzji wymienionych w art. 72 ust. 1 ustawy ooś (m.in. decyzją o pozwoleniu na budowę, a w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego już przed wystąpieniem o wydanie wspomnianej decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu). Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach jest wydawana przez właściwy organ po uzgodnieniu z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska oraz po zasięgnięciu opinii organu Państwowej Inspekcji Sanitarnej. Nawiązując do wcześniej przedstawionej strategicznej oceny

oddziaływania na środowisko, należy podkreślić, że zgodnie z art. 80 ust. 2 ustawy oś właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony.

Katalog przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko został zawarty w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. *w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko* (Dz. U. Nr 213, poz. 1397), zgodnie z którym instalacje planowane na lądzie wykorzystujące siłę wiatru do produkcji energii, o mocy nominalnej elektrowni nie mniejszej niż 100 MW, lub instalacje planowane w obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej wykorzystujące siłę wiatru do produkcji energii (§ 2 ust. 1 pkt 5) zawsze wymagają przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Natomiast w stosunku do instalacji wykorzystujących siłę wiatru do produkcji energii o całkowitej wysokości nie niższej niż 30 m i których moc nie osiąga 100 MW, bądź też lokalizowanych na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. *o ochronie przyrody* (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, ze zm.) – bez względu na ich wysokość, może zostać nałożony obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko na podstawie art. 63 ust. 1 ustawy oś. W ramach oceny oddziaływania na środowisko, która jest częścią postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, sporządzany jest raport o oddziaływaniu planowanego przedsięwzięcia na środowisko, w którym winny się znaleźć informacje dotyczące zagrożeń poszczególnych elementów środowiska, jakie pociągnąć może za sobą realizacja i eksploatacja przedsięwzięcia, a także jego likwidacja.

Odnosząc się do możliwości wpływania lokalnych społeczności na realizację planowanych przedsięwzięć, pragnę zauważyć, że organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w myśl art. 79 ust. 1 ustawy oś, jest obowiązany zapewnić możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza ocenę oddziaływania na środowisko, a zgodnie z art. 29 ustawy oś każdy ma prawo składania uwag i wniosków w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa.

W tym miejscu należy wskazać, iż szczegółowe odniesienie się do uwag wniesionych w ramach udziału społeczeństwa, jak i tych wyrażonych w stanowiskach wspomnianych powyżej organów – co do zakresu i sposobu ich uwzględnienia w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, zgodnie z art. 85 ust. 2 ustawy oś, organ wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach winien zawrzeć w uzasadnieniu tej decyzji.

W procedurze oceny oddziaływania na środowisko kluczowym dokumentem dowodowym jest raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, którego zawartość określona została w art. 66 ust. 1 ustawy oś, a który jest analizowany przez społeczeństwo i weryfikowany przez

organy biorące udział w postępowaniu. W raporcie powinny zostać przeanalizowane skutki wynikające z realizacji, eksploatacji i likwidacji przedsięwzięcia w odniesieniu do poszczególnych elementów środowiska, w tym m. in. zdrowia i warunków życia ludzi, krajobrazu, klimatu akustycznego, siedlisk przyrodniczych, fauny (nietoperzy, ptaków), jak również obiektów i terenów objętych ochroną na podstawie ustawy o *ochronie przyrody*, w szczególności obszarów Natura 2000.

Chciałbym również zaznaczyć, że każde planowane przedsięwzięcie posiada indywidualne cechy oraz jest realizowane w niepowtarzalnych warunkach środowiskowych, w związku z powyższym ustalenie odległości w jakiej powinny się znajdować elektrownie wiatrowe od zabudowań mieszkalnych jest możliwe jedynie w wyniku indywidualnej analizy wpływu przedsięwzięcia na środowisko oraz dostosowaniu środków zapobiegających wystąpieniu negatywnych skutków związanych z jego realizacją. Odległości te pośrednio wynikają z rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w *sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku* (Dz. U. Nr 120, poz. 826), które ustala zróżnicowane dopuszczalne poziomy hałasu określone odpowiednimi wskaźnikami w zależności od rodzaju zabudowy.

Z up. Ministra
Sekretarz Stanu
Stanisław Gawłowski

Do wiadomości:

Departament Spraw Parlamentarnych w KPRM

MINISTER ZDROWIA

MZ-PLR-460-12576-24/KB/11

Warszawa, dnia 2011 - 10 - 18

p. 1 Kwieciński
 Ministerstwo Zdrowia
 Warszawa, dnia 20.10.11
 8940

Pan
 Bogdan Borusewicz
 Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Wojciecha Surkiewicza i Zdzisława Pupę z dnia 15 września 2011 r. nr BPS/DSK-043-4019/11, uprzejmie informuję co następuje.

W związku z tym, iż Ministerstwu Zdrowia od dłuższego czasu znana była sytuacja małych, nieraz rodzinnych aptek, które nie były w stanie konkurować z dużymi sieciami, przygotowano ustawę o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego i wyrobów. Przedmiotowa ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2012 r.

Wprowadza ona m.in. stałe i jednolite ceny detaliczne we wszystkich aptekach na leki refundowane. Powyższe wyeliminuje poszukiwanie przez pacjentów aptek, które mogą zaoferować leki po bardzo zaniżonych cenach. Regulacje zawarte w przedmiotowej ustawie niewątpliwie są bardzo korzystne dla małych aptek prowadzonych przez farmaceutów.

Po dniu 1 stycznia 2012 r. nie będzie już mowy o „wygórowanej do przesady refundacji”. Zarówno małe apteki, jak i duże sieci, będą zobligowane do sprzedaży pacjentom leków refundowanych w tych samych cenach.

Z poważaniem,

Powołania
 MINISTRA ZDROWIA
 PODSEKRETARZ STANU
 Marek Haber